

สัปดาห์สังวร

วัดนักบุญโยเซฟ บ้านโป่ง 70110 โทร. 0-3221-1188 โทรสาร 0-3234-1094

www.josephbanpong.org E-mail : st.joseph_banpong@hotmail.co.th

2016

วันอาทิตย์ที่ 23 ตุลาคม 2016 ปีที่ 50 ฉบับที่ 2752

อาทิตย์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา ปี C

พระวาจา (ลก.18:9-14)

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสเล่าเรื่องอุปมานี้ให้บางคน ที่ภูมิใจว่าตนเป็นผู้ชอบธรรมและดูหมิ่นผู้อื่นฟังว่า “มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานภาวนาในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นชาวฟาริสี อีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี ชาวฟาริสี ยืนอธิษฐานภาวนาในใจว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าชอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพเจ้าไม่เป็นเหมือนมนุษย์คนอื่นที่เป็นขโมย อยุติธรรม ล่วงประเวณี หรือเหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ ข้าพเจ้าจำศีลอดอาหารสัปดาห์ละสองวัน และถวายหนึ่งในสิบของรายได้ทั้งหมดของข้าพเจ้า’ ส่วนคนเก็บภาษียืนอยู่ห่างออกไป ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ได้แต่ซ่อนอกพูดว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า โปรดทรงพระกรุณาต่อข้าพเจ้าคนบาปด้วยเถิด’ เรบอกท่านทั้งหลายว่า คนเก็บภาษีกลับไปบ้าน ได้รับความชอบธรรม แต่ชาวฟาริสีไม่ได้รับ เพราะว่าผู้ใดที่ยกตนขึ้นจะถูกกดให้ต่ำลง ผู้ใดที่ถ่อมตนลงจะได้รับการยกย่องให้สูงขึ้น”

ปีศักดิ์สิทธิ์แห่งเมตตาธรรม

MERCIFUL LIKE THE FATHER

ลูก - หลาน

สร้างอุทิศแด่

อัญญา ทองพันธ์ เสริมทวีทรัพย์

จาก...

พระวาจา...สู่ชีวิต

การภาวนาของฟาริสีและคนเก็บภาษี

ในพระวรสารวันนี้ พระเยซูเจ้าทรงเล่าคำอุปมาเกี่ยวกับฟาริสีและคนเก็บภาษีที่เข้าไปภาวนาในพระวิหาร เพื่อสอนเราเกี่ยวกับความถ่อมตนในการภาวนา พระองค์ทรงหยิบยกเรื่องราวชีวิตจริงของชาวยิวที่ภาวนาวันละ 4 ครั้ง ได้แก่ เวลาเก้าโมงเช้า เทียงวัน บ่ายสามโมง และหกโมงเย็น จากวิธีภาวนาของฟาริสีและคนเก็บภาษีได้สะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่พวกเขามีต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์

ฟาริสีได้ยืมนั้นภาวนากับตนเอง ดูเหมือนเขากำลังขอบคุณพระเจ้า แต่ในความเป็นจริงเขากำลังขอบคุณตนเอง ที่ไม่ได้เป็นขโมยหรือล่วงประเวณี เขารู้สึกพอใจกับสิ่งที่ตนเองทำเป็นพิเศษ เช่น การอดอาหารสัปดาห์ละสองวัน (วันจันทร์กับวันพฤหัสบดีซึ่งมีตลาดนัดเพื่อให้คนเห็น) และได้ถวายหนึ่งในสิบของรายได้ทั้งหมด (ทำมากกว่าที่กฎหมายกำหนด) เขามีเจตนาที่จะเปรียบเทียบความดีของตนกับชื่อเสียงของคนอื่น เขาจึงไม่ใช่คนที่น่ายกย่อง เขามีได้ภาวนาถึงพระเจ้า แต่กำลังสรรเสริญตนเอง ใช้อวด และดูหมิ่นคนอื่น

ส่วนคนเก็บภาษีซึ่งเป็นคนบาปสาธารณะและเป็นที่ถูกเกลียดชังของชาวยิว เขารู้ความจริงเกี่ยวกับตนเองและสำนึกผิด เขาจึงยืนอยู่ห่าง ๆ ไม่กล้าเงยหน้า ได้แต่ตีกอกชกตัว และกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า โปรดทรงพระกรุณาต่อข้าพเจ้าคนบาปด้วยเถิด" (God, have mercy on me, a sinner) นี่คือการภาวนาที่สั้นที่สุดในพระคัมภีร์ และเป็นคำภาวนาที่ลึกซึ้งที่สุดด้วย เพราะคนเก็บภาษีสำนึกในความบาปผิดของตน เขาตระหนักในความรักและความเมตตาของพระเจ้าที่ทรงให้อภัยคนบาป ทำให้เขาเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

ข้อคิดสำหรับเรา

พระเยซูเจ้าทรงสรุปคำอุปมาของพระองค์ ด้วยการกลับคำตัดสินของทุกคนที่มีต่อคนเก็บภาษี "เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเก็บภาษีกลับไปบ้าน ได้รับความชอบธรรม แต่ชาวฟาริสีไม่ได้รับ เพราะว่าผู้ใดยกตนขึ้นจะถูกกดให้ต่ำลง ผู้ใดที่ถ่อมตนลงจะได้รับการยกย่องให้สูงขึ้น" (ลก 18:14) คำอุปมานี้ให้บทเรียนแก่เราในเรื่องความถ่อมตน และการสำนึกในความผิดที่ตนเองกระทำ

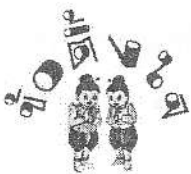
คำอุปมานี้สอนเราว่า ความถ่อมใจนำไปถึงความรู้ หากเราต้องการความรู้เพิ่ม เราต้องถ่อมใจลงเหมือนไม้รู้อะไร คนที่ได้ชื่อว่ารู้ทุกสิ่งแล้วไม่อาจเรียนรู้อะไรได้อีกเลย พลาโต (Plato: 427-347 BC)

นักปรัชญากรีกโบราณกล่าวว่า “คนที่ฉลาดปราดเปรื่องที่สุด คือคนที่รู้ว่าตัวเองยังมีสิ่งที่ไม่รู้อีกมากมายนัก” ยิ่งรู้มากเท่าใด ยิ่งตระหนักถึงความไม่รู้ของตนเองมากขึ้นเท่านั้น

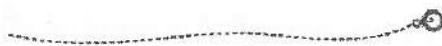
นอกจากนี้ คำอุปมานี้ยังสอนเราว่า คนที่สำนึกในความผิดของตนเองจะได้รับพระเมตตาจากพระเจ้า เป็นที่น่าสังเกตว่า คนที่ได้ชื่อว่าเป็นนักบุญผู้ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่มากกลับเป็นคนที่สำนึกในความบาปของตนมากที่สุด นักบุญเปาโลได้เขียนถึงตัวเองว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนแรกในบรรดาคนบาปเหล่านี้” (1 ทม 1:15) เช่นเดียวกับนักบุญฟรังซิส อัสซีซี พูดถึงตัวท่านเองว่า “ไม่มีใครอีกแล้วที่จะนำเกลียดน่าชิงชัง และน่าสังเวชเท่าตัวข้าพเจ้า” ตรงข้าม คนหยิ่งจองหองและดูหมิ่นคนอื่นไม่อาจเข้าถึงพระเจ้าได้

พระวรสารวันนี้ สอนเราถึงท่าทีที่ถูกต้องที่เราควรมีเมื่อภาวนา เราจะต้องมีความถ่อมใจและสำนึกในความผิดของเราเหมือนคนเก็บภาษี ที่มองแต่ความผิดของตนเองโดยไม่เปรียบเทียบ คุณถูก หรือกล่าวโทษคนอื่น อีกทั้งไม่ยกตนและสรรเสริญความดีของตนเองเหมือนฟาริสี เพราะเราแต่ละคนต่างเป็นคนบาปที่ต้องการการให้อภัยจากพระเจ้าด้วยกันทั้งนั้น

คำอุปมาของพระเยซูเจ้าสอนเราว่า เราควรมีท่าทีที่ถูกต้องต่อตนเอง ต่อพระเจ้า และต่อเพื่อนที่พี่น้อง ความหยิ่งจองหองและความภูมิใจในความชอบธรรมของตนเอง เป็นอุปสรรคขวางกั้นระหว่างเรากับพระเจ้า และระหว่างเรากับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มีคำกล่าวที่ว่า **ประตูสวรรค์นั้นแคบมาก ไม่มีใครเข้าไปได้ เว้นแต่จะได้คุกเข่าเข้าไปเท่านั้น** ฉะนั้น ขอให้เรามีความถ่อมตน สำนึกว่าเราเป็นคนบาป ไม่กล่าวโทษหรืออวดตัวว่าดีกว่าคนอื่น

1. ข้าพเจ้าจะดำเนินชีวิตด้วยความสุภาพถ่อมตนและไม่โอ้อวด
2. ข้าพเจ้าจะสวดภาวนาด้วยความสุภาพและความตั้งใจ
3. ข้าพเจ้าจะสำนึกถึงความผิดของตนและขอรับการอภัยจากพระองค์

เราไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมา เพื่อให้ฝนหยุดตก
แต่ฉันถูกสร้างขึ้นมา เพื่อให้เราเดินต่อไปได้ท่ามกลางสายฝน

ผมอยากได้รองเท้า

ที่มา... ปรวิวิธพงศ์

มีครอบครัวเล็ก ๆ ครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ในกระท่อมปลายนา พ่อแม่มีอาชีพทำนา ส่วนลูกชายคนเดียวอายุสิบขวบเรียนอยู่ที่โรงเรียนใกล้บ้าน ภาระหลังฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาล บัวในนาก็ไม่ออกรวงสวยเหมือนแต่ก่อนและพากันล้มตายไปเป็นจำนวนมาก พ่อกับแม่ก็เห็นว่า ถ้าต้นทุ้งอยู่ต่อไปคงได้อุดตายกันทั้งสามคน และลูกก็ไม่ได้เรียนหนังสือ พวกเขาจึงตัดสินใจพาลูกชายอพยพเข้าไปอยู่ในเมืองและหางานทำ แต่งานก็หายากเต็มที่ ในที่สุดทั้งสองก็ใช้เงินที่พ่อแม่ติดตัวไม่มากลงทุนค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้เงินมาเท่าไรก็เก็บไว้เพื่อใช้เป็นทุนการศึกษาของลูกชายจนหมด

โรงเรียนในเมืองต่างจากโรงเรียนในชนบทลิบลับ นอกจากค่าเทอมและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อีกอีกประการที่มีมากกว่าแล้ว เด็กนักเรียนในเมืองยังมีอุปกรณ์การศึกษาครบครัน และมีชุดนักเรียนขาว ๆ ใส่กันอีกด้วย ลูกชายชาวนานั่นเมื่อครั้งยังเรียนอยู่ในโรงเรียนชนบทก็ไม่ได้ใส่ใจเรื่องนี้ เพราะเด็ก ๆ ส่วนใหญ่ที่นั่นต่างเดินเท้าเปล่าไปโรงเรียน ชุดนักเรียนเก่าแค่ไหนก็ใส่ได้ ไม่อายเพื่อน แต่สำหรับโรงเรียนในเมืองแล้ว ความขาดแคลนถือเป็นสิ่งแปลกใหม่ที่ไม่เคยเกิดขึ้น

วันหนึ่งลูกชายกลับมากที่ห้องเช่าเล็ก ๆ และบ่นกับพ่อแม่ว่า ไม่อยากไปโรงเรียนอีกแล้ว "ทำไมล่ะลูก" ผู้เป็นแม่ถามด้วยความตกใจ เพราะการศึกษาคือสมบัติที่ยั่งยืนอย่างเดียวกับที่แม่ผู้ขาดแคลนอย่างนางจะหามาให้ลูกได้ ขอเพียงลูกตั้งใจเรียนเท่านั้นนางก็ไม่เหน็ดเหนื่อยเลย "ผมอายเพื่อน" ลูกชายบอก "เพื่อน ๆ ที่โรงเรียนใส่ชุดนักเรียนสะอาด ๆ ทั้งนั้น แล้วทุกคนก็ใส่ถุงเท้าก็บรอมเท้ากันหมดเลย มีผมคนเดียวที่ใส่เสื้อเหลืองอ๋อเข้าไปโรงเรียน แกมยังเดินเท้าเปล่าไปอีกเดินไปไหนก็มีแต่คนมอง ผมไม่ชอบเลย"

"เราไปโรงเรียนเพื่อหาความรู้นะ ไม่ได้ไปประชันชุดสวยกับใคร ลูกไม่หว่าระคิดมาก" ผู้เป็นพ่อตึง แต่คนเป็นแม่เข้าใจจิตใจของลูกดี นางหันไปบอกสามีว่า "อย่าว่าลูกเลยนะพี่ เราพาลูกมาอยู่ในเมือง เขาก็เห็นเพื่อนมีของใช้ดี ๆ ก็ต้องอยากมีเหมือนคนอื่นบ้างเป็นธรรมดา อันที่จริงชุดนักเรียนของลูกก็เริ่มจะคับแล้ว ถึงลูกไม่พูดฉันก็คิดจะซื้อให้แกใหม่อยู่พอดีแหละ" ผู้เป็นพ่อเจียบไป เขาคิดตามและเริ่มเห็นด้วยกับภรรยา ฝ่ายภรรยาเมื่อเห็นสามีไม่ขัด ก็หันมาบอกลูกชายว่า "แม่ต้องขายของเก็บเงินอีกสักสองสามวันก่อนนะ แต่ก็คงซื้อชุดนักเรียนชุดใหม่ให้ลูกได้แค่สองชุด ลูกต้องซักรและผลัดกันใส่เอาเอง" "ได้ครับแม่" ลูกชายรีบรับคำพร้อมกับยิ้มแฉ่ง

สามวันต่อมา แม่ก็ซื้อชุดนักเรียนชุดใหม่มาให้ลูกชายสองชุด ลูกชายเห็นแล้วดีใจมากถึงกับกระโดดโลดเต้น แต่เขาก็หารองเท้านักเรียนไม่เจอ จึงร้องถามแม่ว่า "รองเท้านักเรียนล่ะครับ คุณทำด้วย" ผู้เป็นพ่อกุมขมับและร้องขึ้นมาทันที "โอยลูก แกจะเอาอะไรจากพ่อแม่หนักหนา แค่อะไรสองชุดนั้น เงินเก็บของเราก็แทบจะหมดบ้านอยู่แล้ว นี่พ่อกับแม่ยังไม่รู้เลยว่าเอาเงินที่ไหนไปซื้อของมาขายต่อ"

"แต่ถ้าไม่มีรองเท้า ผมก็ไม่อยากไปโรงเรียน" เด็กชายหันไปทอดอ้อนแม่ "ผมจะเดินได้อย่างไรถ้าไม่มีรองเท้าใส่ไปโรงเรียน แม่ก็รู้ว่าเดินในเมืองมันร้อนขนาดไหน" "โรงเรียนใกล้แค่นี้ หนร้อนนิดเดียวไม่เป็นไรหรอกน่า" ผู้เป็นพ่อพูดเสียงแข็ง "ความรู้อยู่ที่รองเท้าหรือใจ มันอยู่ที่ความขยันหมั่นเพียรของแกต่างหาก"

"อย่าดูลูกนักเลยพี่ ลูกกลัวไปหมดแล้ว" แม่ปรามพ่อก่อนจะหันไปพูดกับลูกชายว่า "ลูกเอ๋ย แม่ก็อยากให้คุณมีเหมือนเพื่อน ๆ นั้นแหละ แต่แม่ไม่มีเงินเหลือแล้วจริง ๆ ลูกอดทนเดินเท้าเปล่าไปโรงเรียนอีกสักพักเถอะนะ" เด็กชายปล่อยโอ้ทันทีเมื่อรู้ว่าจะไม่มีการได้ใส่รองเท้าไปโรงเรียนเหมือนเด็กอื่น ๆ เขาจึงร้องไห้ทั้งคืนจนผล็อยหลับไป

รุ่งเช้าเด็กชายงอแงจะไม่ไปโรงเรียนเพราะไม่มีรองเท้านักเรียนใส่ เขาเอาแต่พูดว่า "ผมอยากได้รองเท้า...ผมอยากได้รองเท้า" อยู่อย่างนั้น คนเป็นพ่อไม่สนใจเดินไปจับของใส่รถเข็นเพื่อนำออกขาย แต่คนเป็นแม่ส่งสารลูกชาย จึงฝ่าปาลอบโยน และพูดให้เห็นถึงความสำคัญของการไปโรงเรียน จากนั้นจึงเดินไปส่งลูกที่โรงเรียนด้วยตัวเอง เด็กชายออกจากบ้านไม่กี่ก้าวก็ทำหน้าแบ่ "โอ๊ย ผมแสบเท้าครับแม่ แม่ดูสิผมไม่มีรองเท้าใส่ แล้วผมจะไปโรงเรียนได้อย่างไร" พูดจบก็ร้องไห้ออกมาอีก ผู้เป็นแม่หันมีใจส่งสารลูกอยู่แล้ว แต่ก็ยังใจแข็งกึ่งสูงกึ่งลากจนพาลูกไปถึงหน้าประตูโรงเรียน จนได้ ลูกชายก็ยังร้องไห้ไม่ยอมหยุด และในตอนที่นั่นเองที่เขาเห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งเดินมาแต่ไกล เด็กคนนั้นต้องใช้ไม้เท้าช่วยเดิน เพราะขาของเขาด้วนไปข้างหนึ่ง เขาเดินด้วยความยากลำบาก แต่ก็ยังพยายามเดินไปเรื่อย ๆ จนผ่านหน้าเด็กชายและแม่ของเขาเข้าไปข้างในโรงเรียน สองแม่ลูกมองเด็กคนนั้นด้วยความตกตะลึง "ผมไม่อยากได้รองเท้าแล้วครับแม่ แค่นี้ทำสองข้างให้เดินไปไหนได้สะดวกก็เป็นบุญมากแล้ว ต่อไปผมจะไม่ร้องไห้อารมณ์จากแม่อีก ผมสัญญาครับ" ลูกชายหันไปพูดกับแม่ของเขาในที่สุด

ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวในชีวิต แต่คงมีหลายครั้งที่คิดว่าเราไม่มีในสิ่งที่ควรจะมี ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วเราอาจจะไม่จำเป็นต้องมีสิ่งนั้นไว้เลยก็ได้ แต่ที่เราอยากได้ก็เพราะว่าคนอื่นมี แต่เรายังไม่มีถึงต่างหาก ในขณะที่เราเองคิดว่าตัวเองโชคร้าย ไม่มีความพร้อมในเรื่องต่าง ๆ และหมดกำลังใจที่จะทำสิ่งใด เราเคยหันมองคนอื่นบ้างไหม ทำไมเขายังอยู่ได้ ทั้ง ๆ ที่มีน้อยกว่าเราเองเสียอีก ถ้าเราเป็นนักเรียน เราอาจจะหมดกำลังใจไปโรงเรียนเพราะไม่ใช้คนเรียนเก่ง และในโรงเรียนก็สอนแต่วิชาการน่าเบื่อทั้งวัน แต่ในขณะที่เราเองกำลังหาด้วยความเบื่อหน่ายนั้น เด็ก ๆ อีกมากมายกลับต้องทำงานและถูกเขี่ยเยนต่ออย่างทารุณอยู่ในโรงงานรถที่ไหนสักแห่งหนึ่ง เด็กพวกนี้อยากมีชีวิตอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ แค่นี้ได้รู้จักชีวิตแบบนี้สักวินาทีก็ยังดี แต่พวกเขาทำไม่ได้เพราะไม่มีโอกาส

ดังนั้นถ้าเกิดเป็นลูกของพ่อแม่ซึ่งไม่ค่อยซื่ออะไรให้เลย ทำให้ต้องหิวเสียดกระเพาะเพียดใส่พ่อแม่อยู่บ่อย ๆ และนึกทว่าทำอันตรายนี้เหลือร้าย แต่รู้หรือไม่ว่า เด็ก ๆ อีกหลายคนต้องเกิดมาโดยไม่มีพ่อแม่เป็นของตัวเองด้วยซ้ำ ถ้าคิดว่าบ้านของเราส่งเล็กเกินไป ลองนึกถึงคนที่นอนใต้สะพานคูเกิด เขาพอใจเพียงได้อะไรสักอย่างหนึ่งมากกว่าแคดกันฝนไปวัน ๆ และถ้าเราคิดว่ารถของเราเก่าจนตกทุนไปแล้ว คนที่ต้องวิ่งตากฝนอยู่บนถนน คนที่ต้องยืนไหนรถเมล์เป็นชั่วโมง ๆ ลองคิดว่า เราโชคดีแค่ไหนกับชีวิตในทุกวันนี้ // // // //

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ฉลองวัดแม่พระสายประคำ หลักห้า

ขอเชิญพี่น้องสัตบุรุษ ร่วมโมทนาคุณพระเจ้า โอกาสฉลอง วัดแม่พระสายประคำ หลักห้า อ.ดำเนินสะดวก ใน วันอาทิตย์ที่ 23 ตุลาคม ค.ศ. 2016 เวลา 10.00 น. โดย พระสังฆราชยอห์น บอสโก ปัญญา กฤษเจริญ เป็นประธานในพิธี

วิถีมุขมนวัด

วันอาทิตย์ที่ 23 ตุลาคม ค.ศ. 2016 หลังมิสซาสาย เชิญชวนพี่น้องสัตบุรุษเข้าร่วม “มุขมนพระคริสต์ เจริญชีวิตพระเจ้า” ณ ห้องประชุมสภาอภิบาลวัดนักบุญโยเซฟ บ้านโป่ง

ระลึกถึงแม่พระองค์อุปถัมภ์

ขอเชิญพี่น้องสัตบุรุษร่วมกันระลึกถึงแม่พระองค์อุปถัมภ์ ใน วันจันทร์ที่ 24 ตุลาคม ค.ศ. 2016 เวลา 19.00 น. หลังพิธีจะมีการแห่และสวดสายประคำไปยังตำแม่พระหน้าอาคารเปาโล ที่นั่นจะมีการเผาจดหมายที่พี่น้องสัตบุรุษได้เขียนถึงแม่พระและรับพรจากพระสงฆ์

ปิดเดือนแม่พระแห่งสายประคำ

ขอเชิญพี่น้องสัตบุรุษทุกท่าน ร่วมปิดเดือนแม่พระแห่งสายประคำ ใน วันจันทร์ที่ 31 ตุลาคม ค.ศ. 2016 พิธีบูชาขอบพระคุณ เวลา 19.00 น. โดยจะเริ่มแห่และสวดสายประคำพร้อมกันทั้ง 10 กลุ่มจากบริเวณรูปแม่พระที่สนามบาสหลังวัด ตั้งแต่เวลา 18.30 น.

วันศุกร์ต้นเดือน

ขอเชิญพี่น้องสัตบุรุษ ร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณ ใน วันศุกร์ที่ 4 พฤศจิกายน ค.ศ. 2016 (วันศุกร์ต้นเดือน) เวลา 19.00 น. ณ วัดนักบุญโยเซฟ บ้านโป่ง ตอนเช้ามีการส่งศีลมหาสนิทแก่ผู้เจ็บป่วยสูงอายุที่ไม่สามารถมาวัดตามปกติ แต่สิ่งสำคัญขอให้แต่ละคนได้เตรียมตัวรับพระเยซูเจ้าอย่างพร้อมเพรียงด้วย

ฉลองวัดนักบุญลูกา หนองนางแพรว

ขอเชิญพี่น้องสัตบุรุษ ร่วมโมทนาคุณพระเจ้า โอกาสฉลอง วัดนักบุญลูกา หนองนางแพรว อ.จอมบึง จ.ราชบุรี ใน วันอาทิตย์ที่ 6 พฤศจิกายน ค.ศ. 2016

ประชุมกลุ่มผู้สูงอายุ

วันพฤหัสบดีที่ 10 พฤศจิกายน ค.ศ. 2016 มีมิสซาที่ วัดน้อยอาคารเปาโล เวลา 09.00 น. หลังมิสซาขอเรียนเชิญผู้สูงอายุร่วมประชุมพบปะพร้อมกัน ณ ห้องประชุมสภาอภิบาลวัดนักบุญโยเซฟ บ้านโป่ง

ข่าวมรณะ

โยเซฟ วิชัย วิชัยเรืองธรรม (สมาชิกกลุ่ม 5) พระได้รับไปเมื่อวันอาทิตย์ที่ 9 ตุลาคม ค.ศ. 2016 รวมอายุได้ 76 ปี

ครอบครัวได้นำศพของท่านตั้งสวดที่บ้าน และเมื่อวันจันทร์ที่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 2016 ที่ผ่านมา เวลา 10.00 น. ได้มีพิธีมิสซาปลงศพ และเคลื่อนศพไปฝัง ณ สุสานของวัด

ขอคำภาวนาอุทิศแด่พี่น้องของเราที่ได้จากไป

ปฏิทิน บูชาขอพรพระคุณ ประจำสัปดาห์

วัน - เวลา	ตุลาคม 2016 สำหรับ	ผู้ขอ
อาทิตย์ที่ 23 07.00 น. 09.00 น. 19.00 น.	อาทิตย์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา (วันปิยมหาราช) สุขสำราญวันคล้ายวันเกิด คุณแม่บุญช้อน โลกวิทย์ สุขสำราญสำหรับสัตบุรุษ อุทิศแด่ มารีอา กิมเน้ย จิตต์กล้า	ลูก - หลาน วัด บุตร - ธิดา - หลาน
จันทร์ที่ 24 19.00 น.	น.อันตน มารีย คลาเรต์ พระสัวมราช อุทิศแด่ มารีอา จูติมา น้ำทรัพย์ อุทิศแด่ กาทารีนา ประภา แซ่อึ้ง อุทิศแด่ มารีอา มณี ทินมณี	สัตบุรุษ คุณพงษ์ทิพย์ ทองดี ลูก - หลาน
อังคารที่ 25 19.00 น.	สัปดาห์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา อุทิศแด่ บาร์โทโลเมโอ ยิงไ้ - มารีอา หยู่เซียะ แซ่โจ้ว (ครบ 19, 10 ปี) อุทิศแด่ แอนโทนี เกรซ จิตราพิเนตร อุทิศแด่ เซซีลีอา บุญชู ทรัพย์เย็น	บุตร - ธิดา - หลาน คุณพรทิพย์ แนบเนียน คุณประกอบ - คุณสร้อยมุกข์
พุธที่ 26 19.00 น.	สัปดาห์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา อุทิศแด่ มารีอา นารี แซ่ฮุ้น และญาติพี่น้องผู้ล่วงลับ อุทิศแด่ มารีอา แจ่มฟ้า โรจนกาญจนานันต์ อุทิศแด่ มีคาแอล ไล้ - อันนา ศาคร กู้ทรัพย์ อุทิศแด่ เบนดิกโต สุพร - อักเนส ทองใบ ตั้งสังฆกรรม และญาติพี่น้อง	คุณอุมาพร โรจนกาญจนานันต์ คุณมุกดา โรจนกาญจนานันต์ คุณพิมพ์พิศา ลูก - หลาน
พฤหัสบดีที่ 27 19.00 น.	สัปดาห์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา มิสซาประจำกลุ่ม 2 ที่บ้านคุณพนอ จิตต์กล้า	งคมิสซาเย็นที่วัด
ศุกร์ที่ 28 19.00 น.	ฉลอง น.ซีโมน และ น.ยูดาห์ อัครสาวก สุขสำราญสำหรับครอบครัว คุณสรารุช แสงเทียน อุทิศแด่ มารีอา มัคคาเดนา ระพีพรรณ บรรเทิงจิต อุทิศแด่ มารีอา จันทรา สุสงี่ยม อุทิศแด่ ยอห์น สอนง - เวตีซีอา เกษร ยั้งยืน	ครอบครัวคุณนงลักษณ์ ลูก - หลาน น้อง ครอบครัวยั้งยืน
เสาร์ที่ 29 19.00 น.	สัปดาห์ที่ 30 เทศกาลธรรมดา อุทิศแด่ เปโตร สมบัติ สุวรรณรังสิกุล อุทิศแด่ กลารา นารถฤดี ธรรมสุจริต อุทิศแด่ เลาเรนต์ จำลอง - เปโตร ณรงค์ - โยเซฟ สมเกียรติ - อักเนส จามรี ระดมกิจ	ครอบครัวคุณนงลักษณ์ เพื่อนครู คุณนที ระดมกิจ